

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 5 του Δεκέμβριον 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδός Οικονόμου: ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 123

ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Καψίδων ὑδάτων λαχοῖσαι, αἱ τε
ναίετε καλλίπυλον ἔδραν...

(Ὀλύμπ. 1Α)

Ὁ Χάρες τοῦ τοῦ Κιχμοῦ τὰ θέματα σὺς λέγων,
Καὶ σὴν περὶ τὰ κλέουσι τῶν ὁμορφῶν ἀλόγων,
Βασίλειος τοῦ Ὀρχομένου τοῦ καρπεροῦ, καὶ σέπει
τῆς ξυκοιστῆς γῆς τοῦ Μινύα καὶ τὰ παῖνι τὰ
[χορῶν]

Παρθενῶν, χορῶν με, Χάρες ἐσείς τοῦ ἀνθρώπου
τὰ πρόσχημα καὶ τὰ γινῶν μ' ἐσῆς γίνονται πάντα,
Κι ἂν εἶναι ναίεις ὁμορφος, σοφός, καὶ δοξασιμένος,
Κι μαρτυρούμενος Χάρες θεῶν, εἶναι ἀπὸ σῶς, καὶ δίχως
Ἐσῆς γ' ἀναγαλλιάσονται μήτε οἱ θεοὶ μποροῦνε,
Σωστά, λαμπρὰ, μὲ τοὺς χοροὺς καὶ μὲ τὰ φαγο-
[τόνια]

Στὸν οὐρανὸν κάθε χορῶς ἐσείς φυλάχτες εἰστε,
Καὶ θρονασιμένους δείχνετε στοῦ Ἀπόλλωνα τὸ πλάγ
τοῦ χρυσοδόξου θεοῦ, καὶ τῆ μεγαλοσύνη
τοῦ Ὀλύμπου τοῦ πατέρα σῶς αἰώνια διαλαίεστε!
Κοῦρες τοῦ πρώτου μέσ' τοῖς θεοῖς, ὦ σεβαστῆ
[Ἀργαῖα,

Κ' ἐσῆ, Φροσύνη, τοῦ ἀγαπᾶς τῶν τραγουδιῶν τῶν
[ἦχο,

Κ' ἐσῆ τοῦ τὰ ἐρωτιέσσαι, Θαῖα, τὰ τραγοῦδι,
Ἀκοῦστε με, ἀγναντεῖτε το, καλότυχο σιμόνι,
Σὺ νὰ κρατιέται ἀνδρα, τὰλαφροπυνηγῶν.
Μὲ ὕμνο σοφὸ σὲ λυδικὴ ἁρμονία ταιριασμένο
Τραγουδοῦ τὸν Ἀσώπιχο. Ἀσώπιχε, μὲ σένα
Καὶ ἡ ξυκοιστῆ γῆ τοῦ Μινύα στὰ Ὀλύμπια, νά!
[μυήτρα]

Κ' ἐσῆ, τοῦ ὕμνου ἀντίλαλε, τρέξε σκορπίσσοι τώρα
Κάτου σὴν κατασκόπειν τῆς Προσεφόνης χώρα
Καὶ ζῆτα τὸν πατέρα του, Κλεόδαμο τὸν κρύζον,
Καὶ πὲς του πῶς ὁ γῶνας του, τῆγένειο παλληκάρι,
Στεγάνωσε σὴν ἀγκαλιὰ τῆς φημιομένης Πίσσας
τὰ δοξασιμένα νῆατα του μὲ τὰ φτερά τῆς Νίης!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΠΟΥ ΒΟΣΚΕΙ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥ

(Λαγκαδία τοῦ δήμου Λαγκαδίων τῆς Ἰορτυνίας).

Εἰς τὴ θέση Πουρνάρι λέν πῶς βγαίνει ἀπὸ
καιρὸ εἰς καιρὸ ἕνας Ἀράπης καὶ βόσκει τὰ λεφτά
του (ποῦ λέν πῶς τάχει σὺν πρόβατα). Φαίνεται
μὲ φωτιά μικρὴ καὶ γερῆ, καὶ ἀκούγεται ὁ χτύ-
πος γκρούμ, γκρούμ, γκρούμ. Ἄν προφτάσῃ κανεὶς
νὰ ρῆξῃ ἕνα πάπλωμα ἢ σάχιμα ἢ ὅ,τι ἄλλο, ὅσα
ἀπὸ τὰ πρόβατα πλακωσῇ θὰ τὰ εἶρη τὸ πρῶτ.

ΕΥΠΝΕΙΣΤΕ ΡΑΓΙΑΔΕΣ

Ἐνα κορίτσι ἔπεσε στὴ θάλασσα τὴν πε-
ρασμένη βδομάδα γιὰ νὰ πνιγῆ. Κάποιος χρι-
στιανὸς, ποῦ βρισκοτανε κεῖ κοντά, ἔπεσε κι αὐ-
τὸς στὴ θάλασσα καὶ τῶσσε, κι ὅταν τὸ βγά-
λανε ὤξω καὶ τὸ φέρανε στὰ συγκαλά του, τὸ
κορῶσι δηγήθηκε τὴ σύντομη καὶ σπαραχτικὴ
ἱστορία του:

— Ὁ πατέρας μου εἶτανε ὑπάλληλος καὶ
μὲ τὸν ψωρομιστὸ του ψευτοζοῦσε τὴ φαμελιά
του. Μὰ τὸ Ὑπουργεῖο ἀλλάξε κι ὁ πατέρας
μου πετάχτηκε στοὺς δρόμους. Τὸ ψωμὶ ἔλειψε
ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ πατέρας, γέρος, δὲ μποροῦσε
νὰ δουλέψῃ. Τὰ δέξερφα μου, τὰ μικρότερα, πει-
νούσανε. Τί νὰ κᾶνω; Πῆγα σὲ μιὰ μοδίστρα
κι ἄρχισα νὰ ράβω. Μὰ τὸ μεροκάματο λίγο,
οὔτε γιὰ ψωμὶ. Δὲ μποροῦσα νὰ τὰ βγάλω
πέρα, δὲ μποροῦσα νὰ βλέπω τὰ δέξερφα μου νὰ
πεινᾶνε, τὸν πατέρα νὰ κλαίει καὶ νὰ δέρνεται,
κ' ἔπεσα στὴ θάλασσα.

Τὸ δυστυχισμένο κορίτσι εἶχε κι ἄλλο δρό-
μο ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ θρέψῃ τὰ δέξερφα της—τὸ
δρόμο τῆς Ἀτιμίας. Κ' ἔτσι ἡ κυρὰ Συναλ-
λαγῆ, ποῦ τὴ φορὰ αὐτὴ μᾶς παρουσιάζετα γιὰ
πνιχτρά, ἀφοῦ λόγου της ἔσπρωξε τὸ φτωχο-
κόριτσο στὴ θάλασσα, τὴ δεύτερη φορὰ θὰ μᾶς
παρασιάζετανε γιὰ μεσίτρα, ἀφοῦ ἡ ἀφεντιά
της θὰ τὸδηγεῦσε στὴν ἀτιμία τὸ βρωμο-
σόκκακο.

×

Φιλοσοφίες δὲ χρειάζονται. Τὰ πράματα
μιλᾶνε, κι ὅ,τι μᾶς λένε τὰ πράματα εἶναι
ἀρκετό. Συλλογιστεῖτε πόσοι καὶ πόσοι φτω-
χοὶ ὑπάλληλοι πετιοῦνται κάθε ὥρα καὶ στιγ-
μὴ στοὺς πέντε δρόμους, γιὰ τὸ κέφι τοῦ ἐνοῦ
καὶ τὰλλουνοῦ, κι ἀναγκάζονται, σὴν ἀπελ-
πισιὰ τους ἀπάνου, νὰ γίνονται ἄτιμοι ἄν-
θρωποι, γιὰτ' ἔχουν παιδιὰ νὰ θρέψουν ἢ καὶ
γιατὶ, ἔτσι ποῦ κακομάθανε στὸ ὑπάλληλικὸ
ραχατλήκι, εἶναι ἀνίκανοι γιὰ κάθε ἄλλη
δουλιὰ.

Συλλογιστεῖτε πόσοι καὶ πόσοι ὑπάλληλοι
γίνονται καταχραστὲς, κλέβουν δηλ. τὰ χρή-
ματα τὰ δημόσια ποῦ διαχειρίζονται, κοιτά-
ζουν μ' ἄλλα λόγια νὰ σιγουρέψουνε τὸ ψωμὶ
τους ὅσο βρίσκονται σὲ θέση, ἀφοῦ τὸ ξέρουν
πολὺ καλά, τὸ ξέρουν ἀπὸ πείρα, πῶς τὸ ψωμὶ
τους καὶ τὸ ψωμὶ τῆς φαμελιάς τους κρεμιέται
στὸ ἀγκίστρι τῆς Συναλλαγῆς ποῦ μὲ δαῦτο
φαρεῦει ὁ κάθε πολιτικὸς τενεκὲς τὴ θέση του
σιμὰ στὴν Κυβέρνηση.

Συλλογιστεῖτε ἀκόμα πόσοι καὶ πόσοι γί-

νουνται φονιάδες τὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν
γιὰ νὰ πιτύχει ὁ δικὸς τους, ποῦ τοὺς ἔταξε
πῶς θὰ τοὺς δώσει μιὰ θέση αὔριο: πόσοι ἄλ-
λοι ἀναγκάζονται νὰ πουλᾶνε τὶς γυναῖκες
τους καὶ τὰ κορίτσια τους γιὰ νὰ κρατηθοῦνε
στὴ θέση: πόσοι ἄλλοι κλέβουν καὶ πιέζουν
γιὰ νὰ μποροῦνε νὰ στέλνουν δῶρα στοὺς ἰσχυ-
ρους κομματάρχες καὶ νὰ μὴ χάσουν τὴ θέση
τους. Συλλογιστεῖτε τὰ δὲ αὐτὰ καὶ πέτε μας
ἔπειτα ἂν ἡ Πολιτικὴ Ἐξαχρείωση δὲν ἔφερε
καὶ τὴν Κοινωνικὴ Ἐξαχρείωση κι ἂν ἡ ἀτιμὴ
Συναλλαγῆ δὲν εἶναι ὁ μεγαλύτερος δχτρός
μας ποῦ ἔστειλε κατὰ διαδίου αὐτὸν τὸν τόπο.

×

Τί νὰ τὰ λέμε; Ὅλοι τὰ βλέπουμε κι ὅλοι
τὰ λέμε κάθε μέρα, μὰ καλὸ κανένα δὲ βγαίνει
ἀπὸ τὰ λόγια μας. Νά, ὁ Θεοτόκης ἐτοιμάζε-
ται μὲ τὰ σοφὰ του νομοσχέδια αὔριο, νὰ πε-
τάξῃ τὸσο φτωχοὺς φαμελίτες στοὺς δρόμους,
νὰ σπρώξῃ τὸσο φτωχοκόριτσα στὴ θάλασσα
καὶ τὸσο στὴν ἀτιμία.

Εἶναι ἀνάγκη, θὰ μᾶς πεῖ, νὰ κάνουμε οἰ-
κονομίες. Ἀπαίτηση τοῦ ἔθνους αὐτῆ, καὶ
σὺν ἀπαιτεῖ κάτι τὸ ἔθνος, πρέπει καὶ νὰ γί-
νεται, ἀδιάφορο ἂν πεινάσουνε χίλια στόματα,
ἂν πνιγοῦνε διακόσια κορίτσια κι ἂν ἀτιμαστοῦνε
ἄλλα τόσα, ἢ καὶ τὰ διπλά ἀπ' αὐτὰ.

Ἀνάγκη τοῦ ἔθνους; Καλὰ! Μὰ τὴν ἀ-
νάγκη αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ τήνε πλερώνουνε
μονάχα οἱ φτωχοὶ Εἰρηνοδίκες κ' οἱ ἄλλοι ψω-
ρομιστοὶ ὑπάλληλοι, μὰ πρέπει νὰ τήνε πλε-
ρώσετε πρῶτα πρῶτα σεις, κατεργαροὶ, ποῦ
δὲ ντρεπόσατε τὴν κομματικὴ σας ἀνάγκη
νὰ μᾶς τήνε παρουσιάζετε κάθε τόσο μασκα-
ρεμένη γι' ἐν ἄ γ κ η ἔ θ ν ι κ η, καὶ νὰ
μιλᾶτε γιὰ οικονομίες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πο-
στραβῶνετε τὸν κόσμον νὰ μὴ βλέπει τὶς τῶσες
σας κατεργαριές.

Τὸ φωνάξαμε καὶ στὸ περασμένο φύλλο,
καὶ θὰ τὸ φωνάξουμε κάθε μέρα, πῶς θᾶναι ρα-
γιαδες οἱ Εἰρηνοδίκες κ' οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι
ἂν, ὅταν παυθοῦν, ἀφήσουν τοὺς βουλευτάδες
νὰ ἐξακολουθοῦνε τὴν ἀρπαγῆ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Ἡ τηλεγραφεὶα ἀγγλικὴ στατιστικὴ τῆς τρέλλας δείχνει
πῶς σὲ κάθε 100,000 κατοίκους ἡ Ἰρλάντα ἔχει 500 τρελ-
λοὺς κ' ἡ Ἀγγλία 300. Ἡ αἰτία τῆς τόσο μεγάλης ἀνα-
λογίας τῆς Ἰρλάντας εἶναι ἡ τοπαλαξιά τῶν κατοίκων
της, ποῦ κατὰ τὰ τηλεγραφεῖα 50 ἢ 60 χρόνια μὲ τίς χι-
λιάδες πῆγανε στὴν Ἀμερικὴ τόσο ποῦ ὁ πληθυσμὸς τῆς
πατρίδας τους ἀπὸ 8,000,000 κατέβηκε σὲ 5,000,000.
Γιατὶ εἶναι φανερὸ πῶς ἔσπετιζοῦνται συνήθως τὰ πῶ
διαλεχτὰ ἄτομα τοῦ τόπου—οἱ γεροὶ δηλαδή, οἱ δυνατοί,
κ' οἱ νιοὶ—ἔφίνοντας πῶς μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ πᾶ-